

Stanoviště 19 – slovan

Hleďte v restauraci naproti objektu.

Proti Belzu jsou Přemyšlany velkoměsto. O dobrých tisíc duší mají navíc, Poláky i Židů. A co dobytka ještě k tomu! Ale právě o tom přemyšlanském dobytku vám teď něco povím. Na tenhle dobytek přemyšlanských přišel jednou mor. I příběhne k Majrlíčkoví nějaký chúsíd s velikým nářkem: Co má dělat? Všechny dobytek má nakažený. „Běhej kolem stáje a odříkávej šábesový hymnus: Bůh jest pánem nade všemi tvory...“ O tom nepochybuji, řekl si v duchu Vypravěč. Když ty dovedeš vysekávat kámen z hory bez rukou, protože najdeš ve skále ty pravé zlomy, není se čemu divit, že v sobě tvoji bratři nacházejí právě tolik síly, kolik podle tebe mají. Vypravěč se znovu, tak jako mnohokrát předtím, pokoušel přijít skrytým silám na kloub. Musely se řídit nějakým přírodním zákonem – alespoň to vždycky tvrdil Starý Ben. A přesto tento chlapec dokázal pouhou vírou a přáním krájet kámen, jako by to bylo máslo, a dodávat sílu svým bratrům. Podle jedné teorie pramenily skryté síly ze spojení s některým živlem, jenže který by dokázal všechno to, co dělal Alvin? Oskar Heinroth říkal charakteristickým drsným způsobem: „Hned po letkách kohouta arguse následuje jako nejstupidnější produkt vnitrodruhového výběru pracovní tempo moderního člověka.“ V době svého vzniku mělo toto tvrzení ještě prorocký charakter, dnes však už skutečnost tuto předpověď daleko překonala.

—

Jak si lze domyslet, byla tato příhoda na pořadu dne v Londýně i po celé Anglii. Lidé se navzájem přeli a náruživě předpovídali policii hlavního města úspěch nebo neúspěch. Nebylo tedy nic divného, když o této otázce mluvili i členové Reformního klubu, tím spíš, že mezi nimi byl jeden místogovernér Anglické banky.

—

Teď bylo jasné, že jachta podlehla náporu moře a že se celá potopila i s tuctem dětí na širém moři, pětadvacet kilometrů daleko od Nového Zélandu. Jak už Briant zjistil z vrcholu stěžně, byl břeh docela pustý. Celou hodinu ležela už jachta na pobřeží v písku a žádný domorodec se zatím neukázal. Ani pod stromy u pobřežního srázu, ani na březích říčky naplněné vodou stoupajícího přílivu nebylo vidět žádný dům, chýši nebo chatrč. Ani otisky lidských nohou nebyly na pobřeží, kde příbojovou čáru lemoval dlouhý pruh chaluh. Při ústí říčky nebylo jediné rybářské plavidlo. A konečně žádný kouř se nevinul vzduchem v obvodu zálivu mezi jeho severním a jižním výběžkem. Nejlepší bylo to, že na jednom stromě v parku seděla banda opic a všechny byly oděny v stejnokroje a měly hudební nástroje a cvičily hudební kousky, které měly vyhrávat k svatbě. Ten hudební spolek řídil starý opičák a měl cvikr a děsně mával taktovkou, aby opice silně hrály. Hlavní osobou byl mladý muž... Představte si osmnáctiletého Dona Quijota bez drátěné košile, brnění a chráničů nohou, v krátkém vlněném kabátci, jehož původně modrá barva nabyla zvláštního odstínu

mezi temně červenou a blankytně modrou. Měl protáhlou snědou tvář s vysedlými lícními kostmi, což je neklamným znakem zchytralosti, a abnormálně vyvinuté čelistní svaly, podle nichž lze na první pohled s jistotou poznat Gaskoňce, i kdyby byl bez baretu. Náš mladý muž však měl na hlavě baret ozdobený čímsi, co kdysi bývalo pérem.

Oblékl si sako uniformy a pečlivě je zapnul. Když kráčet opuštěnou jídelnou, vyhlédl z okna. Bylo jasné, krásné ráno. Zahrada se utápěla ve slunečním jasu a jeho tři děti si hrály na trávníku. Heydrich se pyšně usmál. Dokonalá německá rodina – dva hoši, předurčení pro nejlepší vojenskou službu na světě, a pak ta nejmladší. Všichni blondatí, čistí Árijci. I na dálku mohl Heydrich vidět dýku Hitlerjugend, kterou nosil Klaus u pasu. O tom, že ten překrásný mládeneček je princ, nijak nepochyboval. Targaryenové mají v žilách krev ztracené Valyrie kdesi za mořem a stříbrozlaté vlasy a fialkové oči je odlišují od prostých lidí. „Zde je, pane, Herugrim, tvá prastará čepel,“ řekl. „Našla se v jeho truhle. Nerad nám dával klíče. Je tam i mnoho jiného, co lidé postrádali.“ „Lžeš,“ řekl Červivec. „A tenhle meč mi svěřil tvůj pán sám.“ „Já byl při tom,“ řekl strážník Kubát, „ale celý případ měl v práci a v referátě kolega Vokoun. Ono to už je hodně dávno, ještě když byl naším policejním prezidentem pan Bienert. Tak jednou večer povídala tomu Vokounovi jedna stará paní, byla to paní Částková, trafikantka, ale ona je vlastně bába vědma čili prorokyně a sudička, abyste věděli, tedy ta paní Částková řekla kolegovi Vokounovi, že jí vyšlo v kartách, že v Židovských pecích drží drak Huldabord v zajetí překrásnou pannu, kterou unesl jejím rodičům.“

Kdyby L.A. někdy umřelo, kdyby to tu všichni lidi zabalili a odešli, tohle mu vytesejte na náhrobek: L.A. má sakra krátkou paměť. Nikdy se nepoučí. A přesně na tohle to město dojede. Jenom počkejte. V roce 2022 budou další rasové bouře ...